

...ІДУЦЬ ПРАЗ ТІКТОК У САЛДАТЫ...

(Заканчэнне.

Пачатак на 1-й стар. «43».)

Спачатку я даў сваім падначаленым указанне зрабіць аналіз усіх сацыяльных сетак і адначасова з імі праводзіў уласнае вывучэнне, каб хутчэй уліцца ў інфармацыйнае асяроддзе. Вывучыўшы велізарную колькасць сацыяльных сетак, прыйшлі да высновы, што неабходны для нас кантынгент знаходзіцца менавіта на папулярнай пляцоўцы ТікТок. Што б мы ні казалі, але ў моладзі цяпер зусім іншае мысленне, гэта пакаленне візуалаў, ім падабаецца атрымаваць інфармацыю праз відэа, і названая сацыяльная сетка накіравана менавіта на гэта.

Выбраўшы патрэбную пляцоўку, Руслан Шкодзін узяў усё ў свае рукі і пачаў здымаць першыя відэа. Паводле яго слоў, спачатку яму патрабаваўся час, каб прыстасавацца да такога фармату, бо да акаўнта ў ТікТок у яго была толькі старонка ў «Аднакласніках». Палкоўнік прызнаецца, што ён не чакаў такой папулярнасці, першапачаткова разлічваў на мінімальную колькасць падпісчыкаў, а ў выніку мае больш за пяцьсот тысяч гледачоў, з іх, паводле статыстыкі сацыяльнай сеткі, прыкладна 70 працэнтаў людзей мужчынскага полу. Усе падпісчыкі з розных краін: Беларусі, Расіі, ёсць і з Казахстана, наогул практычна з усёй постсавецкай прасторы.

— Першапачаткова планавалася, што мы будзем здымаць тэматычныя ролікі і відэаадказы на пытанні падпісчыкаў. Прычым у залежнасці ад таго, да якой сферы адносіцца пытанне, будзе выбірацца спецыяліст, які дасць

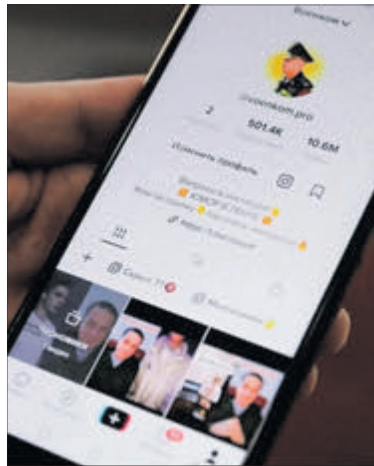

У першы час усе ўспрымалі ваенкама як вобраз, не верылі, што сапраўдны палкоўнік здымае ролікі для ТікТок.

разгорнуты пісьмовы адказ. Таксама планавалася здымаць ролікі аб жыцці ў войску. Пакуль рыхтавалі базу для здымак, я яшчэ раз прааналізаваў гэтую сацыяльную сетку і зразумеў, што яе кантэнт у асноўным гумарыстычнага характару. Тады вырашыў зняць сам першае відэа-дуэт, на якім проста паківаў галавой на ролік, зняты раней. На маё здзіўленне, людзям гэта спадабалася, яно набрала 600 тысяч праглядаў.

Працягваючы асвойваць сацыяльную сетку, наш герой зразумеў, што ў яго ёсць свае асаблівасці і прынцыпы дзейнасці. Каб і далей набіраць вялікую колькасць праглядаў і наладжваць камунікацыю з будучымі прызыўнікамі і людзьмі, якія цікавяцца армейскімі пытаннямі, палкоўнік Шкодзін звярнуўся па дапамогу да некалькіх папулярных блогераў-мільённікаў.

— Хлопцы дастаткова моцна нам дапамагалі. Яны растлумачылі, што трэба публіцы, якія відэа будуць «заятаць», а якія не знойдуць водгуку. Пасля кантактавання з імі мы зразумелі, што кантэнт павінен быць лёгкім і гумарыстычным, таксама ў кадры мусіць быць адзін чалавек, каб запамінаўся вобраз. Акрамя таго, яны паглядзелі маё першае відэа і сказалі, што такі фармат

можа «зайсці» аўдыторыі. Прааналізаваўшы ўсе парады, вырашыў і далей здымаць у фармаце дуэтаў. Гэта калі я знаходжу ўжо апублікаванае кім-небудзь відэа і здымаю на яго рэакцыю. Цяпер ролікі выкладваю штотды, асабліва шмат часу, каб зняць і вылажыць відэа, не патрабуецца, літаральна некалькі хвілін. Звычайна раблю тое ў абед ці пасля работы. Прыемна назіраць, што людзям сапраўды падабаецца, яны нават самі прапануюць, на чыё відэа зрабіць наступную рэакцыю, адзначаючы мяне пад рознымі ролікамі. Як правіла, выбіраю тых, дзе назбіралася больш за ўсё рэакцый.

Руслан Шкодзін распавёў, што ў першы час усе ўспрымалі ваенкама як вобраз, не верылі, што сапраўдны палкоўнік здымае ролікі для ТікТок. Для іх гэта было проста забаўкай. Аднак калі наш герой пачаў адказваць ім на пытанні, падпісчыкі ўсвядомілі, што гэта не проста забаўляльны кантэнт.

— Для таго каб адказаць людзям, я завёў акаўнт у Instagram, цяпер там ужо больш за 2700 чалавек. Шчыра прызнаюся, што гэта адымае больш часу. За ўвесь перыяд адказаў ужо на некалькі тысяч паведамленняў. Першапачаткова, як я згадваў раней, мы думалі, што рабіць тое будуць розныя людзі ў залежнасці ад спецыфікі, але гэтага не адбылося. Былае, што задавалі інтарэс магу адразу, а часам даводзіцца пагаварыць з калегамі ці звярнуцца да дакументацыі і законаў, каб даць максімальна падрабязны і кваліфікаваны адказ.

Дастаткова часта яму пішуць маці хлопцаў, задаюць пытанні, часам проста хочучь развясць свае перажыванні.

Для сябе палкоўнік вылучыў некалькі катэгорый пытанняў. Самыя распаўсюджаныя датычацца прызыўнікоў — як правіла, іх задаюць юнакі прыкладна з 12 да 18 гадоў. Яны даведваюцца аб медыцынскіх абследаваннях, як яны праводзяцца, пра крытэрыі для адбору ў тых ці іншых войсках, аб навучанні, атрыманы праваў у ДТСААФ, цікавяцца кантрактнай службай. Таксама ўзнікаюць пы-

Палкоўнік прызнаецца, што ён не чакаў такой папулярнасці, першапачаткова разлічваў на мінімальную колькасць падпісчыкаў.

танні аб паступленні ў вышэйшыя навучальныя ўстановы на спецыяльнасці ваеннага профілю. Старэйшыя мужчыны цікавяцца парадкам праходжання ваенных збораў. Таксама палкоўнік адзначае, што дастаткова часта яму пішуць маці хлопцаў, задаюць пытанні, часам проста хочучь развясць свае перажыванні.

— Наша работа ў ТікТок і Instagram — толькі малая доля таго, што мы робім, каб наладзіць камунікацыю з прызыўнікамі. Акрамя таго, праводзіцца работа ў школах, ствараюцца Цэнтры дапрызыўнай падрыхтоўкі, у функцыі якіх уваходзіць не толькі навучанне асновам ваеннай справы, але і патрыятычнае выхаванне. Цяпер у нашай вобласці ўжо створаны васямнаццаць цэнтраў. Я лічу, што мы займаемся высакароднай і несумненна важнай справай, бо любоў да сваёй Радзімы і разуменне значэння слова «патрыятызм» адыгрываюць велізарную ролю ў фарміраванні чалавека як асобы. Не хочацца казаць гучнымі і збытымі фразамі, таму проста хачу пажадаць нашай моладзі, каб у век, калі інфармацыя вельмі шмат, яны заўсёды звярталіся да афіцыйных крыніц, больш чыталі літаратуры і ведалі гісторыю сваёй дзяржавы.

Ангеліна НОВІКАВА.
Фота дадзены героем.

Бачыць мэту

«У ПРАМЫМ ЭФІРЫ СКЛАДАНА І АДКАЗНА», ЦІ ЯК ГЭТА — ПАБЫЦЬ ВЯДУЧАЙ НА ТБ?

Нядаўна на канале «Беларусь 2» завяршыўся другі сезон рэаліці «Хачу ў «ПІН_КОД». Дзесяць крэатыўных і таленавітых маладых людзей змагаліся за месца новага вядучага маладзёжнай праграмы. Сваімі ўражаннямі падзялілася адна з удзельніц праекта, студэнтка I курса факультэта Журналістыкі БДУ Ангеліна САРОКА.

— Як ты даведалася аб гэтым творчым спаборніцтве?

— На журфаку запісалася ў гурток «Канферанс», арганізатар якога адправіла спасылку ў агульную групу: «Паспрабуйце сябе ў «ПІН_КОД!» Вырасла запойніца анкету і пастаралася зрабіць тое крэатыўна. Неўзабаве са мной звязалася вядучая праграмы Наташа Паўшок, якая адбірала патэнцыяльных удзельнікаў. Я мала ведала аб праграме, але азнаёмілася з ёй у кароткія тэрміны. Для кастынгу прыдумала ўласную рубрыку пра DIY-упрыгажэнні. Мне заўсёды падабалася рабіць нешта сваімі рукамі, я займалася пляценнем з бісеру і трубак, скрапбукінгам, дэкупажам, таксама малявала і нават у інтэрнаце ўпрыгожыла свой пакой.

— Што адбывалася на кастынгу? Ці было страшна?

— Насамрэч успаміны не вельмі прыемныя, бо заданне я не зразумела і «шыкоўна» яго праваліла! Але, на шчасце, настаўнік адной з камандаў Жан Сянкевіч вырашыў даць мне другі шанец. Хутчэй за ўсё, з-за маёй яркай знешнасці, а можа, убачыў патэнцыял. Ва ўсякім выпадку, Жан неаднойчы сцвярджаў потым, што не пашкадаваў аб сваім рашэнні.

— Магчыма, ты разгубілася перад камерай?

— Не, камеры я не баюся, я ж відэаблогер. Каля сямі гадоў вяду YouTube-канал Lina Key, на якім у мяне больш за тысячу падпісчыкаў. З імі дзялюся яркімі момантамі свайго жыцця, абмяркоўваю падлеткавыя праблемы — забаўляльны кантэнт, так скажам. Памятаю, у самым пачатку расказвала пра вяселле хамякоў і здымала смешныя відэа, трэндны. Мне хацелася стасункаў, і людзі пакідалі свае каментары: і станоўчыя, і не вельмі. Стала збіраць на добрую камеру і ноўтбук. Дзякуючы каналу я і вырашыла пайсці ў журналістыку, мару весці інтэрактыўныя рубрыкі і размаўляць з аўдыторыяй. Цяпер з-за занятасці рэдка здымаю, але буду працягваць займацца відэахостынгам, гэта мая аддушына.

— З якімі цяжкасцямі сутыкнулася падчас шоу?

— Спачатку мне было складана ўліцца ў каманду, бо на праект прыйшла пазней за астатніх. Гэта заўважалі і самі ўдзельнікі, і мой настаўнік, таму я неаднойчы становілася намінантам на вылет. Але рук не апусціла, пачала старанна працаваць і, на думку каманды «ПІН_КОД», прыкметна

Каманда Жана Сянкевіча.

вырасла. Маёй перавагай было тое, што я ўжо ўмела манцюраваць ролікі. А за час праекта яшчэ больш павысіла свой узровень у апрацоўцы відэа.

— У якой ролі ты адчувала сябе больш камфортна: карэспандэнта ці вядучага?

— Я зразумела, што працаваць у прамым эфіры складана і адказна. Усведамленне таго, што нічога нельга будзе змяніць, запісаць нанова, скоўвае і дадае хвалявання. Таму мне прасцей загадзя прадумаць сцэнарый і зняць рэпартаж.

— Што табе даў удзел у рэаліці?

— Спадабаліся заняткі па сцэнічнай мове. Вядома, я і раней трэніравалася над пастаноўкай голасу і правільным вымаўленнем, але ў дадзенай справе практыка ніколі лішняй не бывае. Таксама цікавымі былі ўрокі па здымцы відэа, раскадрроўцы, правільным ракурсе. У цэлым я зарадзілася энергіяй і набы-

ла бяспэчны вопыт, які, упэўненая, спатрэбіцца мне ў далейшым.

— Што адчувала, сыходзячы з праекта за крок да фіналу?

— Крыўдна, вядома. Насамрэч яшчэ напружана ў мяне было прадчуванне, што далей не прайду. Але надзея не паміралі да апошняга. Я раней за ўсіх прыехала на пляцоўку і заспела працэс падрыхтоўкі да эфіру. Устанаўлівалі апаратуру, вядучыя паўтаралі тэкст, візажысты ўсіх фарбавалі. Я зразумела, як моцна хачу працаваць у гэтай сферы.

— Рэдакцыя праграмы казала аб тым, што адкрытая да новых ідэй і прапаноў. Ці не думаеш вярнуцца са сваёй рубрыкай?

— Цяпер планую адпачыць ад камер, але нядоўга. Хутка ў мяне пачнецца практыка, і хто ведае, можа, я прайду яе на канале «Беларусь 2».

Паліна ШЫНКЕВІЧ,
вучаніца 10 класа гімназіі № 6 г. Маладзечна.
Фота дадзены гераніяй.